

Новинар Франкфуртер алгемајне цајтунга Михаел Мартенс пише да је причао са многим људима који су упућени у опсаду Сарајева и да нико нема индикација да су постојали снајпер-туристи који су плаћали да пуцају на цивиле.

Под насловом „Бајка о лову на људе“, Франкфуртер алгемајне цајтунг доноси други наставак о „Сарајево сафарију“, наводећи да „постоје сумње“ у причу да су богати странци током опсаде Сарајева организовано долазили и плаћали да пуцају на цивиле.

Новинар Михаел Мартенс је раније већ објавио чланак у којем се суочава са кључним изворима те приче, а сада, у недељном издању угледног листа, доноси нови текст.

У њему пише да су извори – један документарни филм и две књиге – ослоњене на анонимне, непоуздане или мртве сведоке којима аутори често надевају надимке. „Могли су их назвати и Раја, Гаја и Влаја“, пише иронично Мартенс, наводећи имена цртаних

ликова, нећака Паје Патка.

„Ко се, насупрот томе, сам распита у Сарајеву и прича са људима који су преживели блокаду, брзо наилази на противречности у тој причи“, пише у чланку.

Фрањевци ништа нису знали

Мартенс среће фра Мирка Мајданждића из фрањевачког реда који се сећа опсаде, мањка воде и снајпера. „За брата Мирка приче о снајперистима нису никакве легенде. Њихово присуство на брдима било је годинама за њега и још стотине хиљада људи у обручу део живота, смртна опасност“, пише Мартенс.

„Али тешко ми је да поверујем да су ту долазили силни странци и плаћали да пуцају“, каже Мајданџић за немачки лист. „Што је човек богатији, што има више моћи, то је можда већа његова потреба да ради перверзне ствари. Али та прича о италијанским ловцима на људе... зашто је нисмо чули током рата?“

Фрањевац Мајданџић негира и нешто што је италијански романописац Ецио Гавацени написао у књизи „Викенд-снајперисти“ – наиме да му је један „сведок“ рекао да је током рата од једног фрањевца чуо за италијанске обесне снајперисте.

Исказ једног ватрогасца

Мартенс даље пише да се у Сарајеву често чује питање: „Али, шта је са оним сведоком?“

Ту се, појашњава, мисли на америчког ватрогасца Џона Џордана који је био у опкољеном Сарајеву, сведочио пред Трибуналом у Хагу и „овлашно поменуо нешто што би могло да се тумачи као потврда за тврдњу“ о туристима-убицама.

„Тврдио је да је на сарајевској Грбавици, коју су држале српске снаге, посматрао људе (или једног човека – Џордан у исказу скаче из једнине у множину) који очито нису упознати са тереном и које воде српски борци. Џордан говори о ‘туристима-стрелцима’. Додуше, није их видео да пуцају, али јесте да их воде од једне до друге снајперске позиције“, пише Франкфуртер алгемајне.

„Ко хоће“, пише Мартенс, „може у те речи да учита много. А италијански симулант истраживача Гавацени је хтео. У својој књизи Џорданов исказ чак назива ‘одлучујућим’.“

У Хагу нема баш ништа

Мартенс додаје да су многи медији преузели Гаваценијево тумачење иако је Џордан једини сведок који је у Хагу поменуо наводне дошљаке-снајперисте, док 4.649 сведока тако нешто није поменуло.

Новинар је покушао да контактира бивше главне тужиоце Карлу дел Понте и Сержа Брамерца који никада нису помињали ништа о „Сафарију“. Али, Дел Понте више не одговара новинарима, а Брамерц, због своје садашње функције, не може да прича о тој теми.

Мартенс наводи да је причао са „ранијим високим сарадником“ хашког Тужилаштва који је замолио да му се не наводи име. „Човек је љут због ‘легенде’, како у телефонском разговору зове ову ствар. ‘Та ствар одвлачи пажњу од хитне неопходне потраге за правим злочинцима који су починили праве ратне злочине.’“

Тај саговорник каже да на десет милиона страница материјала које је Трибунал скупио, осим Џордановог исказа, нема ништа о наводним убицама-туристима. Саговорник додаје да ни тужиоци у БиХ, Италији и Белгији немају ништа осим „рекла-казала, као у књигама“. И још да је Џорданово сведочење својевремено одбачено као „сасвим неверодостојно“ и да није имало улогу у пресуди.

Медији поверовали

Мартенс наводи да је за недељно издање франкфуртског листа причао са више од десет особа које су преживеле опсаду Сарајева те се касније бавили том темом. Нико од њих нема чак ни индикације да је „Сафари“ постојао. Новинар закључује:

„Прича о стотинама богатих странаца у босанском лову на људе је отприлике нереална колико и тврдња да се током рата појавио Кинг Конг да брани Сарајево. Са једном разликом – прича о Кинг Конгу као спасиоцу Сарајева је тако очито измишљена да на њу не би пали страни медији као да се ради о чињеници.“

(Дојче веле)